

SPÄRRA, v. a. 1. (af *Sparre*, i hem. bjelke. bom; således ursprungl.: Stänga med bom) Med hvarjehanda hinder stänga, så att ingen kommer fram. *S. ett hus, en gata. S. vägen för någon. S. igen*, se *Tillspärra. S. i'n, till, upp, ut*, se *Inspärra*, &c. — *Spärrande*, n. 4. [Spärra.]

SPÄRRHAKE, m. 2. pl. — *hakar*. (hos bleckslagare) Litet städ med långt horn.

SPÄRRHJUL, n. 5. Kuggjul med krökta kuggar.

SPÄRRIDA, v. n. 3. (böjes som *Rida*) Se *Rida dust* (under *Dust*).

SPÄRRIDNING, f. 2. o. **SPÄRRIDT**, m. 3. Dustränning.

SPÄRRKEDJA, f. 1. Kedja, hvarmed något spärras.

SPÄRRNING, f. 2. Handlingen, då något spärras.

SPÄRRVATTEN, n. 5. (kem.) Det vatten, hvaröfver gasarter uppfångas och hvaraf de i gas-hållarne instängas.

SPÄRRVENTIL, spärrventil', m. 3. *S-er* kallas ett slags ventiler på väderlådorna i orgverk, hvilka hindra luften att intränga, om de ej öppnas.

SPÖ, n. 4. 1) Afskuren, lång, smal, mjuk och böjlig stam, telning; smal och böjlig käpp. *Hålla ett s. i handen. S. att basa kläder med. S. till mete*. Se f. ö. *Rid-, Met-, Trollspö*. — 2) Hasselkäpp, som brukas till bestraffning. *Ge en s.*, afstraffa med slag af spön. *Få, slita s.*, sålunda afstraffas. *Sex par s.*, aderton slag af spön (räknadt efter tre slag på paret).

SPÖA, v. a. 1. (fam.) Ge spö, afstraffa med spö. **SPÖGUBBE**, m. 2. pl. — *gubbar*. Se *Kyrkovaktare*.

SPÖKA, v. n. 1. 1) Säges om spöken, som låta se eller höra sig. *Den aftidne går och s-r i huset*. (Fam.) *Gå och s.*, gå uppe ensam helt sent på natten. *Det s-r*, spöken låta se eller höra sig. (Fam.) *Det s-r i hans hufvud*, han är icke rätt klok. *Det s-r för en olycka*, det är elaka förebud. — 2) (fam.) Vara narraktigt klädd. *Gå och s. på galorna. S. till, ut*, se *Utspöka*. — *Spökande*, n. 4.

SPÖKE, n. 4. 1) Gångare, ande, som visar sig. *Vara rädd för s-n. Tro på s-n*. — 2) (fig. fam.) Vederstygligt ful eller narraktigt klädd person; äfv. elak människa. — 3) Se *Åkerspöke, Hampspöke, Trädgårdsspöke*. — 4) (nat. hist.) a) Se *Hafskall*. — b) En art Kägelsnäcka. *Conus spectrum*.

SPÖKELSE, n. 5. Se *Spöke*. 1.

SPÖKELSEHISTORIA, se *Spökhistoria*.

SPÖKERI, n. 5. Syn af ett eller flera spöken; hvarje slags uppenbarelse af andar, isynn. på ett störande sätt.

SPÖKHISTORIA, f. 3. pl. — *historier*. Berättelse om spökeri.

SPÖKLIK, a. 2. Liknande ett spöke.

SPÖKRÄDD, a. 2. 1) Rädd för spöken. — 2) (fig. fam.) Se *Skuggrädd*.

SPÖKRÄDSLÄ, f. sing. 1) Frukten för spöken. — 2) (fig. fam.) Se *Skuggrädsla*.

SPÖKSYN, f. 3. Uppenbarelse af ett spöke, för synsinnet.

SPÖKTIMMA, f. pl. — *timmar*. Den timma på natten (12—1), då spöken tros isynn. visa sig. **SPÖRJA**, spörnja, v. a. 2. Impf. *Sporde*. Sup. *Sport*. Part. pass. *Spord*. (Af *Spår*.) Betyder egentl.: Följa på spår, efterspana, söka. 1)

II.

Fråga. *Jag sporde honom, om det var sant*. — Syn. Se *Fråga*. — 2) Förspörja, erfarra, förnimma. *När han det sporde, blef han betagen af ängest. Det s-jes ingenting derom. Det s-jes väl i sinom tid. Ryktet derom har sports ända hit*.

SPÖRSMÅL, spörsmål, n. 3. Se *Fråga*, 1. [Spörsmål.]

SPÖSLITNING, f. 2. Besträffning med spö.

SPÖSTRAFF, n. 5. Det slags bestraffning, då förbrytaren på blotta kroppen piskas med spön. — Syn. *Hudflängning*.

SQVABBLIG, a. 2. (pop.) Äcklig.

SQVADRON, -ön, m. 3. (fr. *Escadron*) Afdelning af ett kavalleri-regemente, hvilken kommanderas af en ryttmästare, äfv. kallad *Squadronchef*. *Formera s.*, uppställa sig i sqvadron.

SQVADRONERA, v. n. 1. 1) Hugga omkring sig med sabeln, utan att iakttaga fäktkonstens reglor. — 2) (fig. fam.) Tala mycket, men utan eftertänka. — *Squadronering*, f. 2.

SQVAL, n. 5. (fam.) 1) Bullret af häftigt forsende, nedstörtande vatten i ringare myckenhet, t. ex. i en rännsten, ur en takränna, o. s. v. — 2) Svag, vattenaktig, illa lagad supamat.

SQVALA, v. n. 1. (fam.) Forsa häftigt och med buller, men i ringa myckenhet. *Vattnet s-r ifrån takrännan. Det s-r i rännstenen. Bloden s-de ur såret. Det regnar så, att det s-r*. — Syn. *Forsa, Strömma, Frusa*. — *Sqvalande*, n. 4.

SQVALBÄCK, m. 2. Häftigt forsende regnbäck.

SQVALBÄNK, m. 2. Plankbeläggning öfver en sqvalbäck, som afskar en gata.

SQVALLER, n. sing. 1) Hemligt omtalande för en person af något, som man fått höra och som nedsätter en annan eller länder till att ådraga honom misslag, ovilja, hat. *Springa, löpa med s.*, föra s., befatta sig med sådant. — 2) Se *Sladder. Hålla s.*, sladdra, prata.

SQVALLERAKTIG, a. 2. Fallen för att sqvallra.

SQVALLERAKTIGHET, f. 3. Fallenhet för att sqvallra.

SQVALLERBYTTA, f. 1. (fam.) En, som för sqvaller. — Syn. *Sqvallertaska*.

Anm. Ordet är förvrängt af *Sqvallerpott* (sqvallerstop ell. -kanna), hvarmed fordom förstods brännvin och öl, som den, hvilken hade sqvallerat på en annan, efter öfelig sed måste till försöning bestå åt den förfördelade samt dennes vänner och bekanta.

SQVALLERHISTORIA, f. 3. pl. — *historier*. (fam.) Berättelse, som innehåller något sqvaller.

SQVALLERHÄRFVA, f. 1. 4. (fig. fam.) En väfnad af sqvaller och förtal, hvari flera personer äro invecklade.

SQVALLERJÄGARE ell. — **KRÄMARE**, m. 5. (fam.) En, som springer med sqvaller.

SQVALLERKÄL, m. sing. Se *Svallerört*.

SQVALLERKÄRING, f. 2. (fam.) Käring, som är fallen för att sqvallra.

SQVALLERQVARN, f. 2. (fam.) Se *Slammer-taska*.

SQVALLERSMÖRGÅS, f. 2. (fam.) Lön för sqvaller.

SQVALLERTIMME, m. 2. pl. — *timmar*. Tiden vid aftonskymningen, innan man tänder ljus, då man ofta ingenting förehar, utan blott pratar.